

De gruwelijke dingen op een boerderij

Op het erf van mijn opa in de Westen stond een hofhond in een hok met een lange ketting. Ik was heel bang van dat beest. Op een dag stond hij bij ons in de tuin. Uit school ging ik hem altijd wat eten geven. Gooide dat naar hem toe, want hij deed heel boos. Op een gegeven moment kwispelde hij met zijn staart als ik aankwam. Later mocht hij los en werd hij mijn vriend. Hij ging met mijn vader mee naar het land. Op een dag kwam vader thuis zonder Tor, zo heette hij. Hij was tussen de grasmaaier gekomen en ze hadden hem ter plekke afgemaakt en begraven. Wat een verdriet. Ik mocht met vader mee om een nieuwe hond te halen in De Cocksdorp. Een grote, zware hond, Moor geheten. Die kwam in de dorsmachine terecht toen hij een muis achterna ging. Kwam dood in een pak stro tevoorschijn. Weer een andere hond, die met nest en al verbrandde toen de boerderij de lucht inging.

Er werd een mooi, groot huis gebouwd. En moeder ging verhuren. Met gezamenlijk gebruik van de keuken. Er was inmiddels weer een broertje geboren. In het geheel kregen ze 7 kinderen. Op Vredestein waar oom Nanning boerde, werden 5 kinderen geboren. Dat was 500 meter bij ons vandaan en had een besloten erf. Daar speelden wij altijd en veel mensen wisten niet wie bij welke familie hoorden. Vredestein bleef pension en de gasten konden ons niet verstaan. Zo Texels praatten wij, dat vonden wij leuk.

Ik kreeg een jong hondje. Vader deed altijd een sleepie na het eten, tien minuten. In die tijd moesten wij doodstil zijn. Dat ging jaren goed. Totdat in mijn beleving mijn twee jongste broertjes mijn hondje pestten. Toen maakte ik lawaai, een uitzinnig driftige vader kwam de keuken inrennen en begon om zich heen te slaan, waarbij het hondje sneuvelde.

En een grote verbijstering toesloeg bij de familie. Waar was de altijd vrolijke lieve vader gebleven, dat was de vermaarde kikkerdrift die zo nu en dan in de familie toesloeg. Bij overlevering. Later hoorde ik van neven en nichten dat ze dit ook weleens meegemaakt hadden bij hun vaders. Of was het niet nog een gevolg van zijn anderhalfjarig verblijf in het Ruhrgebied waar hij vreselijke dingen had meegemaakt.

Ik heb mij nooit meer aan een hond gehecht.

De jonge katten werden in een zak verzwaard met stenen in een sloot gegooid. Daar kwam ik achter en ik bedacht een plan. Als een kat jonkies moest krijgen hield ik dit angstvallig in de gaten. Het is me een keer gelukt een poes op mijn slaapkamer te laten bevallen. Daarnaast stond een emmer water. Zodra een katje werd geboren, het zat nog in het vlies, dan stopte ik het jonge katje vliegensvlug in het warme water en deed gauw de deksel erop. Zo kwamen er vijf en ik was er van overtuigd dat de moederpoes niet wist dat ze jonkies had gekregen. En dat de kleine poesjes niet hadden hoeven lijden. Zo uit de warme buik nog in het vlies in het warme water. Een klein dapper meisje kan wat bedenken.

Buiten de hardheid van groot worden op de boerderij heb ik een heerlijke jeugd gehad.

Mijn verhaal over de Russenoorlog heb ik al beschreven.

We werden ook wel beschermd tegen gruwelen. Er werden ook paarden gefokt en er liepen drie jonge hengsten in het weiland naast Vredestein. Wij werden in een schuur opgesloten, diep verontwaardigd waren wij. Toen we eruit waren, hadden de

paardjes grote proppen watten onder hun staart. Ze waren zonder verdoving gecastreerd. Met een touw gedraaid om hun neus werd het meeste zeer van de castratie niet gevoeld omdat de pijn in de neus groter was. Wij snaptten het niet, later begreep ik het. Maar zo behoedden ze ons toch voor dingen die we niet mochten zien. Wij hebben bijvoorbeeld nooit gezien hoe de dieren bevrucht werden, noch de koeien, schapen of paarden. Dus dat kinderen van boeren alles afwisten van bevruchting ging voor ons niet op. Was het de christelijke instelling?

*Akkie v.d. Kerkhof – Kikkert
Maart 2012*